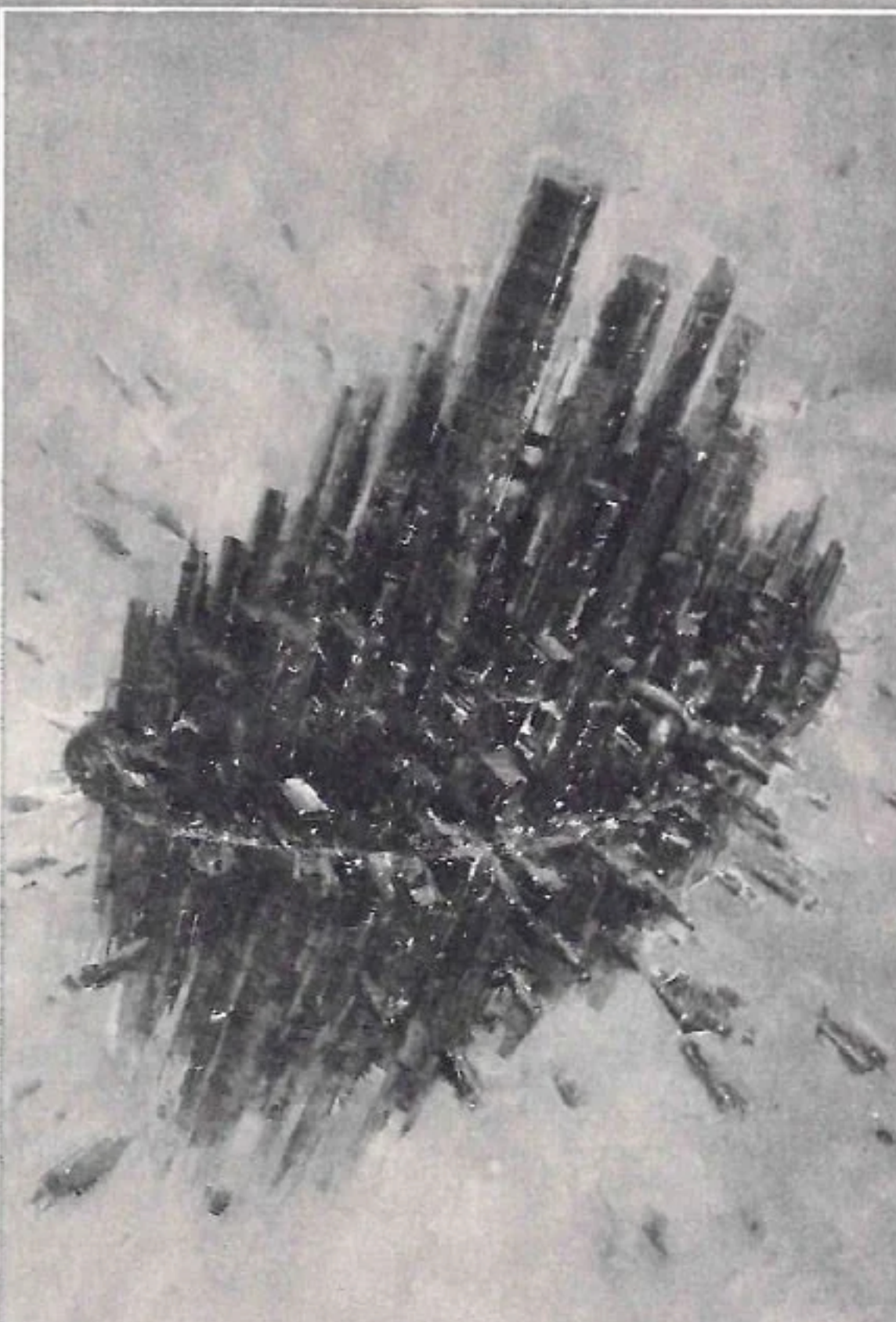

КОСМІЧНА СТАНЦІЯ «МІЖЗІР'Я»
РЕГІОН Г4, МІСЦЕ ЗАСІДАННЯ УРЯДУ СТАРШИН

1

Увімкнула прискорення й пустила зореліт крізь саму гущу хаотичних гарматних пострілів і вибухів. Наді мною простягалася неосяжна глибочінь космосу. Супроти нескінченної чорноти, кораблі й планети здавалися мізерними. Незначними.

Окрім, хіба що, того факту, що ті незначні кораблики відчайдушно намагалися мене вбити.

Я вильнула, пустила зореліт у штопор і на середині віражу вимкнула прискорення. Як тільки розвернулася — знову запустила двигуни, але вже в інший бік, сподіваючись скинути з хвоста три ворожі кораблі.

У відкритому космосі бій зовсім не такий, як в атмосфері. Почнімо хоча б з того, що там не потрібні крила. Без атмосфери немає повітряних потоків, підйомної сили, тяги. У космосі взагалі не те щоб літаєш — радше просто не падаєш.

Ще раз розвернувшись із прискоренням, я шуснула туди, де точився головний бій. На жаль, маневри, які в атмосфері вражали, тут були звичною справою. Останні півроку, що ми воювали у вакуумі, навчили нас цілого набору нових навичок.

— Спенсо, — озвався з консолі жвавий чоловічий голос, — пам'ятаєте, ви просили попередити, якщо ми поводитимемося занадто нераціонально?

— Ні, — кркнула я, вильнувши праворуч, і над кабіною пронеслися промені гармат. — Та й не пригадую, щоб я робила щось таке.

— Ви сказали: «Поговоримо про це пізніше».

Я знову вильнула. Трясця. Невже дрони почали воювати краще? Чи це вже я хватку втрачаю?

— Технічно «пізніше» настало одразу після цих слів, — не вмовкав М-Бот, бортовий комп'ютер мого зорельота. — Щоправда, люди не живають це слово в значенні «будь-коли після моменту мовлення». Натомість це означає: «будь-коли в майбутньому, коли мені буде зручніше».

Креллівські дрони оточили нас, намагаючись відрізати мені шлях до поля бою.

— По-твоєму, це зручний момент? — спитала я.

— А чому ні?

— Бо ми в бою!

— Як на мене, ситуація на межі життя і смерті — саме *той* час, коли варто замислитися над раціональністю своєї поведінки.

Мені пригадалися щасливі дні, коли мій зореліт не розмовляв. Було це ще до того, як я допомогла з ремонтом М-Бота, чия особистість виявилася пам'яткою прадавніх технологій, яких ми досі до кінця не зрозуміли. Не раз я запитувала себе, чи всі машини зі штучним інтелектом були такі нахаби, чи моя — виняток?

— Спенсо, — мовив М-Бот. — Ви не забули, що повинні вести ці дрони до решти?

Минуло півроку відколи ми не дали креллам знищити наш світ. Окрім перемоги, здобули ще й деякі важливі знання. Так порожа раса, яку ми називали креллами, насправді виявилася інопланетною організацією. Її головне завдання — утримувати мій народ на планеті Детрит, що була чимось середнім між тюрмою та заповідником для людської цивілізації. Керував креллами галактичний уряд — Старшина.

Вони воювали з нами дронами, якими керували з далеких відстаней за допомогою понадсвітлового зв'язку. Штучного інтелекту не застосовували ніколи, оскільки галактичні приписи забороняли самокеровані зорельоти. Навіть М-Бот був дуже обмежений у тому, що виконував самостійно. Крім того, Старшина боявся ще чого — людей, котрі здатні заглядати в простір, де провадиться понадсвітлова комунікація. Цитоніків.

Таких, як я.

